

štymi Ludžimi šwjeru ladacž, kotřiz jo Redžbu nimaju, a jo sa niczo dzerža, kajž czi cžinja, kiž šo wot naš wotdžielili a šebi šam Bucz wumyšlili šu, kak bychu we šwowych Wutrobach šBohom moli cžinicž mjecz, a škroblija šo beš Škhoda a Mošta ktej Majesteczi do Nebesž we šwowych Wyšlach horjelješ, šo bychu potajne Wotmolwenja a Sjewenja šlyšeli, tak dolho, hacž šebi Šchiju vschi tym šlamaju. Kajž šo šchitkim štačž dyrbi, kotřiz Boha šwytowacž a jeho Mudrosž mudrowacž zedža.

Tehodla da je šebi Jan tajke Pšchirunanje wušwolil, šo won našeho Knesa Krystusa po jeho bojškej Majesteczi to Šsłowo menuje, menujžy po tym najwoschim, šchtož won je, a cžini; a dawa jemu tak wošoku Gzešž a Meno, šo pšches tošame šchitke Wježy šezinene šu: tehodla šo šchizy Jan dželjo w Nebesžach, Gžerczi, Šwjet, Gela a šchitke Štwarenja knemu modliež a jo šwowejo Knesa menowacž dyrbja. A kajž ton Šwjet pšches to Šsłowo štwarenje, tak je won tež pšches to Šsłowo wumoženy, kajž won napošletku praji, tola tak, šo šo to Šsłowo we tym Wumoženjju Gžjeto aby Gžlowek šezinilo je.

A to je ton Šzenif, kajž praji šym, šMošasa wšak. Pšchetož tak šapoczne won te Knihy štareho Testamenta: W Špoczatku štwori Boh Nebesža a Semju, a Semja bješche pušta a prošna, a Boh džesche: budž Šwjetlo! da bu Šwjetlo. A tajke Šsłowa praji Boh šchitke šedom Dny pošpochi šesamošlom. A kajž bje je rycžal, da pišche Mošasa: W ono šo tak šta. Pšches to dopokaze won moznje, šo jene Šsłowo predy šchitkich Štwarenjoj bylo je. Pšchetož Boh rekne, predy hacž hiščeže žana Wjež je. Haj, pšches tuto šeknenje dyrbja šo te Štwarenja šezinicž. Dofelž pak šchitke Wježy pšches Bože šeknenje a Šsłowo šezinene budža; da nemože wone

žane Štwarenje bječ. Pšchetož wono šo nehodži, šo pšches to Šsłowo šchitko dyrbjalo šezinene bječ, a to Šsłowo šame dyrbjalo tež štwarene bječ. Dyž da wone štwarene neje, da dyrbi wone Boh bječ; dofelž hewaf niczo neje, šchtož by štwarene nebylo, šiba Boh šam.

To Šsłowo pak nemože ton Wotž bječ, kotřiz to Šsłowo rycži, tehodla dyrbi to jena druha Parschona bječ. Pšchetož nicšto newurekne šam šo. A šašo tež nemože wjažy, hacž jedyn prawy a wjerny Boh bječ. Dofelž da to woboje wjerno je, da dyrbi to Šsłowo wot Wotža tak wušhadžecž, šo wone tušamu Naturu a žyle Bojštwo, kotřez ton Wotž ma, šobu pšchinese. Tak šo štaj dwje Parschoni, a tola jedyn Boh. To wošchimne Jan štymi Šsłowami, dyž won rekne:

To Šsłowo bje pola Boha, a Boh bje to Šsłowo.

Pšchetož šo won predy praji je: w Špoczatku bje to Šsłowo, štym je won tak wele reknyl: wone je wječne, predy Gžasa a Štwarenjoj. Dofelž pak hewaf nicšto nebješche hacž Boh, da dyrbješche wone ždyn we a pšchi Bojšy bječ. A dofelž jeno jedyn jenicžki Boh je, da nedyrbješche to žadyn druhi Boh bječ, tola niz jenajka Parschona, ale po tej Parschoni wot Wotža rošdžieleny Boh. Tehodla džetaj taj dwaj do jeneho, šo jeno jedyn prawy wjerny Boh je, a tola jena lutka Parschona neje.

Tak je Mošasa šwoje Knihy tak wošoko, haj štoro hiščeže wošche, krašnišcho a šawnišcho šapoczal hacž Šzenif Jan. Tak šo my pšchi Bojšletku šašo wot Špoczatka wušnyčž, a šnoweho Testamenta ton štary prošemicž dyrbimy. Pšchetož newidžišch ty, kak šchitke Šsłowa Janowe beš Štorka šMošasa pšchindu, a tošame wot šo dadža, tak, šo dy bychmy my Mošasa wušadowacž dyrbeli, jeho nicšto hišak ani šjepe neby wu-